

Striga atât de tare încât părintele îi făcu semn studentului să îi pună signoreio perna peste față ca să nu adune tot blocul.

– Terminați, nu puteți face asta! îi porunci *dottore* studentului, și încercă să îi smulgă perna.

Totuși, cu ajutorul Domnului și cu forța tinereții lui, acesta îl împinse la o parte pe neurolog, care se împiedică și căzu.

– Asta nu o mai înghit! *Dottore* făcea spume de furie, se ridică îndreptă șchiopătând spre ieșire. Considerați colaborarea noastră ca încheiată! strigă el din mers.

După care trânti ușa după el.

Perna de pe față înăbușea țipetele frumoasei *signora*. Mișcările ei convulsive, prin care încerca să se elibereze din legături, continuă.

Imaginea ei îi ațâța studentului noi și noi gânduri păcătoase. Cum or fi arătând îngerii din ceruri, gândea el, dacă dracul de pe pământ ia asemenea înfățișări seducătoare?

Don Anselmo, din cauza vârstei fiind mai curând scutit de asemenea gânduri, nu se lăsa abătut și continua în desăvârșirea operei sale:

– Te conjur, șarpe bătrân, pe judecătorul vieții și al morții, ieși imediat din această femeie, care găsește refugiul în sânul Bisericii. Îți poruncește asta Dumnezeu Părintele. Îți poruncește Dumnezeu Sfântul Duh. Îți poruncește credința sfântului apostol Pavel. Îți poruncește sângele martirilor. Îți poruncește intervenția tuturor sfinților. Îți poruncește tăria credinței creștine. Deci retrage-te, amăgitorule, dușman al virtuții!

– Don Anselmo, don Anselmo! strigă studentul. Priviți!

Tremura din tot corpul.

CAPITOLUL 1

Alberto, șoferul cardinalului, apăsa pedala accelerației micului Fiat atât de adânc, încât motorul acestuia urla ca un animal chinuit.

Cardinalul Gonzaga stătea pe locul din spate, țeapăn ca o statuie egipteană. Croncănea răgușit:

– Trebuie să ajungem înaintea zorilor!

– Știu, Excelență!

Alberto privi ceasul luminat verzui din bordul mașinii; arăta ora douăzeci și două și zece minute.

În cele din urmă persoana de lângă Alberto vorbi. De când cotiseră puțin după Florența pe autostrada A1 în direcția Bologna, monseniorul nu mai scosese un cuvânt. Monseniorul Soffici, secretarul particular al cardinalului, nu era cu siguranță un tăcut. Totuși, în această situație tulburarea îl făcuse să amuțească.

Soffici se prefăcu că își drege glasul. După care, fără să își ia privirea de pe luminile de poziție ale mașinii din fața lor, zise:

– Nu ajută pe nimeni dacă ne trezim în vreun șanț, nici pe dumneavoastră, și nici sfânta Biserică, dacă îmi permiteți remarcă, Excelență!

– Ei, da! răspunse nemulțumit Gonzaga și își șterse chelia nădușită cu mâneca hainei negre.

Îl termina arșița nopții fierbinți de august.

Alberto îl observa în oglinda retrovizoare.

- A fost ideea dumneavoastră, Excelență, să plecăm cu mașina mea personală. Mașina dumneavoastră de serviciu are aer condiționat, ceea ce în situația dumneavoastră ar fi fost un avantaj.

- Nu trebuie să îmi spui asta, îl puse Gonzaga la punct pe șofer. Acum interveni și monseniorul:

- Da, o limuzină neagră cu număr de Vatican! Era cel mai bine cu o escortă de la poliție și cu informația dată la știri: „În această noapte, pe autostrada de la Florența către Bologna, Excelența sa cardinalul Curiei Filippo Gonzaga transportă...”

- Tăceți! Întrerupse cardinalul euforia verbală a secretarului său. Nici un cuvânt în plus. Eu nu m-am plâns. Noi am decis că cel mai simplu este ca trei bărbați să călătorească noaptea, de la Roma spre Brenner, într-un Fiat care nu atrage atenția. *Basta!*

- Am fost bine intenționat, Excelență! se scuză Alberto.

Cei trei bărbați fură din nou cuprinși de o tăcere tensionată.

Alberto menținea o viteză constantă de 160 kilometri pe oră. De pe locul din spate, cardinalul privea încordat prin parbriz înaintea, unde lumina farurilor își croia cu greu drum.

Soffici, un om de vreo patruzeci de ani, zvelt, tuns perie, cu ochelari cu ramă de aur, își mișca buzele la intervale scurte de timp, ca și cum s-ar fi rugat, și scotea cu această ocazie niște sunete asemănătoare picăturilor de apă ce se scurgeau dintr-un robinet.

- Nu ați putea să vă rugați în liniște? zise enervat cardinalul.

Supus ca un copil pus la punct, monseniorul încetă să își mai miște buzele.

După Modena, unde autostrada A1 se îndreaptă spre vest, spre Milano, iar A22 cotește către nord, zgomotul motorului fu acoperit de *Halleluja* lui Haendel. Melodia provenea din buzunarul interior al sacoului lui Soffici. Secretarul scoase nervos telefonul mobil și privi pe ecran. Se răsuci și întinse micul aparat înapoi:

- Este pentru dumneavoastră, Excelență!

Pierdut în gânduri, Gonzaga întinse mâna stângă fără să îl privească pe secretar:

- Dă-mi-l!
Și îl duse la ureche.

- *Pronto!* O vreme ascultă fără să scoată un cuvânt, apoi spuse scurt: Am înțeles parola. Să sperăm că putem ajunge la timp. În rest, mă simt ca o mumie egipteană, ca acel...

Se opri din vorbit.

- Tutankhamon! îi sări în ajutor Soffici de pe locul din față.

- Exact. Ca Tutankhamon. Lăudat fie Domnul.
Cardinalul Gonzaga îi restituie telefonul.

- Dacă nu iese bine, schimbați-vă melodia de apel, zise el sarcastic.
Secretarul îi răspunse:

- Ce ar putea să nu mai iasă acum bine, Excelență?

Gonzaga ridică teatral ambele brațe, de parcă ar fi vrut să întoneze *Tedeum*; dar cuvintele ce urmau au fost mai curând blasfemice:

- Nițel cam mult din ceea ce așteaptă de la noi Domnul nostru Isus. Nu m-ar mira dacă planul nostru ar da greș în ultimul minut.

O vreme domni o tăcere meditativă. În cele din urmă Gonzaga spuse în șoaptă, de parcă cineva ar fi tras cu urechea la discuția lor:

- Parola este „Apocalipsa 20:7”. M-ai înțeles, Alberto?

- „Apocalipsa 20:7”, repetă șoferul și încuviință din cap. Când suntem așteptați?

- La ora trei și treizeci. În orice caz, înainte de ivirea zorilor.

- *Madonna mia*, și cum pot face asta?

- Cu ajutorul Domnului și accelerând la maximum!

Autostrada parcurgea dreaptă la nesfârșit câmpia fluviului Po. În timpul nopții și la viteză mare, drumul te îndemna la somn. Și Alberto lupta cu oboseala.

Apoi își aminti scopul călătoriei. O acțiune absurdă, în ale cărei taine erau inițiați doar secretarul cardinalului, monseniorul Soffici, și el.

După o îndelungată tăcere, cardinalul se adresa lui Soffici:

- Este plină de înțelesuri această parolă. Cunoașteți textul Apocalipsei după Ioan?

- Desigur, excelență!
- Și capitolul douăzeci, versul șapte?

Soffici se bâlbâi:

- Tocmai acest vers nu mi-l amintesc acum, dar pe toate celelalte vi le pot cita din memorie.

- Bine, Soffici, acum știți de ce ați ajuns doar monsenior și nu mai mult.

- Dacă îmi permiteți remarca, Excelență, mă înclin smerit în fața titlului acordat!

Gonzaga se pricepea de minune să îl jighească în mod perfid pe secretar. Lui Soffici îi rămânea doar libertatea gândurilor lui.

Aerul din mașină era îmbâcsit cu izul de „Pour Monsieur“ al casei Coco Chanel, un parfum bărbătesc pe care cardinalul îl achiziționa convenabil dintr-un magazin exclusivist din gara Vatican. Cardinalul își fricționa chelia de culoarea marțipanului cu această apă de colonie, de când paracliserul de la Santa Maria Maggiore îi destăinuise în cel mai adânc secret, după o liturghie pontificală, că amintita procedură favorizează creșterea părului.

Deși stătea în spate și era întuneric, cardinalului nu îi scăpară mișcărilor involuntare din cap ce însoțeau gândurile secretarului său.

- Vă voi spune ce prevede 20:7!

- Nu este nevoie, îl întrerupse Soffici pe cardinal. Am avut doar un lapsus de moment. Fraza în chestiune sună astfel: Când mia de ani va lua sfârșit, Satana va fi eliberat din temniță.

- Toată considerația, monseniore, zise Gonzaga. Oricum nu văd nici o legătură cu misiunea noastră.

Alberto, care de la început luase cunoștință de tainica misiune, își înăbuși un chicot jenat și își concentră atenția asupra unei mașini care de vreo treizeci de kilometri îi ținea trena. De fiecare dată când accelera, șoferul acelei mașini se ținea scai după el. Dacă micșora viteza, încetinea și mașina din urma lui.

Pentru a scăpa de conducătorul care îl deranja, Alberto acceleră puternic.

S-a întâmplat undeva după ce au trecut de ieșirea către Mantua și Verona: cu motorul urlând, mașina care îl urmărea făcu o depășire și trecu atât de aproape în fața Fiatului, încât Alberto se văzu nevoit să frâneze brusc. Alberto comentă riscanta manevră cu o sudalmă de cea mai joasă speță, ceea ce îl făcu pe secretar să tușească dezaprobator. Brusc în partea dreaptă a mașinii apăru un braț cu un baston care clipea roșu. Poliția.

- Asta mai lipsea, oftă Alberto.

În silă se supuse semnului făcut de polițist de a-l urma.

Acțiunea poliției fusese bine gândită. La nici trei sute de metri se afla o parcare neluminată. Acolo i se indică să urmeze mașina poliției.

Abia apucase Alberto să oprească, când din cealaltă mașină săriră trei bărbați înarmați cu pistoale automate, care încercuiră Fiatul.

Soffici își încrucișă brațele și începu să miște din buze. Pe locul din spate, cardinalul stătea țeapăn ca un mort. Șoferul cardinalului acceptă situația explozivă cu sânge rece. Fără un cuvânt deschise geamul lateral și se trezi în ochi cu lumina puternică a unei lanterne.

- Coborâți!

Exagerat de încet și vădit nemulțumit, Alberto se supuse solicitării brutale. Nici nu ieși bine din mașină, că doi carabinieri îl apucară de brațe și îl împinseră cu mâinile pe capota mașinii.

Alberto, care era un bărbat deloc fricos, așadar nu chiar un italian tipic, scoase un strigăt de durere, care în nici un caz nu era în concordanță cu situația. Se liniști doar când simți în spinare țeava pistolului automat al celui de al treilea carabinieri.

- Sunt șoferul Excelenței Sale, cardinalul papal Gonzaga, strigă el după ce unul dintre polițiști îl căutase din cap până în picioare după arme.

- Bun, iar eu sunt împăratul Chinei, îi răspunse șeful grupului celor trei. Documentele!

Alberto arată către portbagaj. Șeful își părăsi victima și se îndreptă spre portbagaj. Pe drum luminează scurt interiorul mașinii. Se îngrozi.

- Este mort? i se adresa el lui Alberto.

- Este cardinalul Gonzaga!

- Ați mai spus-o. Vom reveni mai târziu la asta. Mă refer la faptul că nu dă nici un semn de viață.

- Asta este treaba dânsului.

- Sunt curios să îl aud.

Prin ușa deschisă, cardinalul auzise disputa dintre polițist și șoferul său. Ridică plin de demnitate mâna dreaptă.

Polițistul se retrase un pas.

- Chiar am crezut că tipul este mort, se adresa el celorlalți doi.

Aceștia se postaseră de o parte și de alta a lui Alberto, când ultimul deschise portbagajul.

- *Madonna!* exclamă unul dintre ei, un bărbat cu un cap mai înalt decât ceilalți doi, probabil șeful echipei.

Dumnezeu știe la ce se așteptase el să găsească în portbagajul micului Fiat, în nici un caz o eșarfă roșie-purpurie împăturită cu grijă pe un talar cu aplicații roșii și o tichie purpurie.

Dintr-o mapă din saftian roșu, Alberto scoase un pașaport cu inscripția aurie „Citta del Vaticano“, pe care îl întinse carabinierului.

Parcă cerând ajutor colegilor săi, polițistul le aruncă acestora o privire și, când văzu că ei țineau armele în poziție de tragere, le șopti printre dinți să lase pistoalele automate în jos.

Desigur că fotografia din pașaport nu era cea mai nouă poză - timpul acționează și asupra unui cardinal -, dar asupra autenticității pașaportului nu exista îndoială. Numele: S.E. Filippo Gonzaga, Cardinale di Curia, cu domiciliul în Citta del Vaticano.

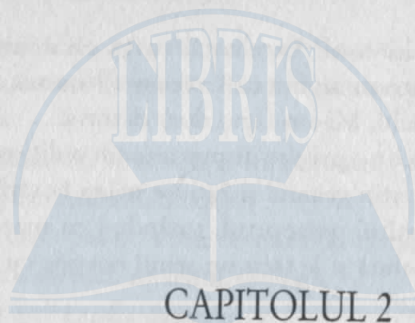
Polițistul îi împinse de o parte pe colegii săi și se duse în dreptul geamului portierei din spate, prin care Gonzaga privea în continuare nemișcat.

- Vă rugăm să ne scuzați, Excelență! strigă carabinierul prin geamul închis. Nu puteam să știu că Excelența Voastră ați plecat la drum cu un Fiat vechi. Mi-am făcut doar datoria...

Gonzaga aruncă doar o privire disprețuitoare polițistului umilit, apoi coborî doar puțin geamul și întinse mâna hotărât.

Carabinierul îi restituie pașaportul, ținându-l cu mare atenție, cu vârful degetelor. Salută și le făcu un semn energic cu capul celorlalți doi să dispară.

- A mai mers o dată bine, bombăni Alberto și se lăsă să cadă pe locul șoferului.

CAPITOLUL 2

Trenul de noapte plecat de la München spre Roma ajunsese luni dimineața cu întârziere în Stazione Termini. Malberg dormise prost, iar micul dejun servit de însoțitorul vagonului de dormit fusese o catastrofă.

Malberg își târa prost dispus geamantanul pe peron. Într-o italiană ireproșabilă îi spuse șoferului de taxi adresa unde voia să meargă:

- Via Giulia 62. Hotel Cardinal, *per favore*.

Ceea ce s-a dovedit a fi o greșală, pentru că șoferul, din motive inexplicabile, începu să îi povestească viața sa străinului care îi cunoștea limba, subiect pentru care Malberg nu nutrea nici cel mai mic interes și din care reținu doar că italianul avea cinci fiice.

Hotelul era nu departe de Piazza Navona, într-un cartier cu numeroși negustori de antichități și multe anticariate. Malberg se mai cazase de câteva ori aici, așa că fu salutat entuziast de către angajatul de la recepția decorată în întregime în roșu.

Ajuns în camera de la etajul întâi despachetă fără nici un chef - ura cumplit făcutul și desfăcutul bagajelor -, apoi apucă telefonul și formă numărul compus din unsprezece cifre al unui telefon mobil.

I se păru că a durat o veșnicie până când cineva răspunse. Era o voce adormită de femeie:

- Alo?

- Marlene? Întrebă nesigur Malberg.

- Lukas, tu ești? Unde ești? Cât este ceasul?

- Hai să o luăm pe rând, răspunse amuzat Malberg. Da, eu sunt. Tocmai m-am cazat la Hotel Cardinal. Și ora este zece și patruzeci și cinci. Alte întrebări?

Femeia râse:

- Lukas, ești același mucalit dintotdeauna!

- Stabilisem o întâlnire, îți amintești?

- Știu. Dar dimineața nu este perioada din zi pe care o prefer.

Ascultă: Te iau peste o oră de la hotel. Apoi mergem împreună la marchesa. Pe curând!

Malberg privea uimit receptorul telefonic, așteptând și un „la revedere“, dar Marlene închisese demult.

De fapt cunoștea nestatornicia lui marlene, obișnuința ei de a lua decizii pe moment și de a se entuziasma pe loc. În definitiv împărțiseră aceeași bancă la școală timp de doi ani. Dar cum se întâmplă de obicei, după școală nu mai ținuseră legătura. Și când se reîntâlniseră la aniversarea a douăzeci de ani de la absolvire, Lenchen - cum îi spunea el pe vremuri lui Marlene - îl uimise. Căci Lenchen cea de treabă de odinioară devenise acum o femeie chipeșă, tulburătoare.

La scurt timp după ce trecuse bacalaureatul ea își întrerupsese și studiile de biologie pentru un post în învățământ. De ce venise la Roma, Marlene nu putea sau nu voia să spună. Și nici din ce trăia de fapt. Și spre deosebire de toți foștii colegi de clasă, nu se căsătorise. Ceea ce era de mirare.

În orice caz, pe Lukas Malberg, anticar avut stabilit în München, îl impresionase profund. Săptămâna trecută, când o sunase, ea amintise în conversație că ar cunoaște o anume *marchesa* care, sărăcită, ar vrea să renunțe la colecția de carte a soțului decedat - din care făceau parte și prețioase foliante din secolul al XV-lea. Malberg se arătase imediat interesat. Dar să recunoaștem că nu doar cărțile îl atrăseseră la Roma.

El era un celibatar arătos și Marlene era o femeie atrăgătoare. Iar Roma oferea cadrul perfect pentru o aventură tulburătoare.

Bineînțeles că Marlene se dovedea nepunctuală. Lukas nici nu se așteptase la altceva. Circulația la Roma reducea la absurd orice întâlnire la oră fixă. Dar când Marlene nu sosise nici la ora douăsprezece și jumătate, Malberg puse mâna pe telefon și formă numărul telefonului mobil al acesteia. Dar se anunță doar căsuța vocală. Când formă numărul telefonului fix, obținut automat: „Momentan acest post telefonic nu poate fi accesat.“

Gândindu-se că formase greșit numărul, Lukas mai încercă o dată.

După a treia încercare renunță. Privea nedumerit pe fereastră. După încă o jumătate de oră încercă din nou.

– Momentan acest post telefonic nu poate fi accesat.

Pe Malberg îl cuprinse neliniștea. Dacă intervenise ceva – de ce Marlene nu îl anunțase?

Pe un bilețel avea notat pe lângă numerele ei de telefon și adresa: Via Gora 23.

În fața hotelului, Malberg urcă într-un taxi.

Casa din Trastevere, un bloc ca majoritatea clădirilor de pe stradă, părea cam sărăcăcioasă. Cu siguranță că avea peste o sută de ani, iar intrarea pompoasă cu câte o coloană înaltă de fiecare parte nu reușea să ascundă faptul că avea urgent nevoie de renovare.

Din cele relatate de Marlene, Malberg știa că ea locuia într-o mansardă cu terasă și cu vedere la Tibru și la Palatin.

Trecând de portăreașă dolofană care se ițea prea puțin interesată prin ușa întredeschisă, Malberg se îndreptă către lift. Luă la cunoștință mustăcînd de numele aflat pe tăblița de pe ușa administratorului: Fellini. Monstrul din lemn de mahon de culoare închisă și sticlă bizotată pufnea și gemea încă înainte ca vizitatorul să fi pus piciorul în el. Zgomotele răsunau în toată scara în timp ce

liftul cobora. Malberg, care privea cu neîncredere orice mijloc de locomoție care se desprindea de pământ, se hotărî să urce pe jos.

În casa scărilor aerul era înăbușitor. Mirosea a ceară de parchet și a proaspăt spălat. În timp ce urca, fu cât pe aici să fie doborât de doi bărbați care erau foarte grăbiți să coboare.

– Nu ați putea să fiți atenți? le strigă el celor doi.

Ajuns la ultimul etaj, Malberg își șterse transpirația de pe frunte.

Ușa cu două canaturi, vopsită în alb, nu avea tăbliță cu numele locatarului. Pe perete era butonul din alamă al unei sonerii. Malberg apăsă butonul.

Din interior nu se auzi nici un zgomot.

După un timp, Malberg mai sună o dată și, neprimind nici o reacție din partea lui Marlene, mai sună a treia și a patra oară. În cele din urmă, bătu cu palma în ușă și strigă:

– Sunt eu, Lukas! De ce nu deschizi?

În aceeași clipă ușa se deschise singură, fusese doar apropiată. Malberg ezită. Apoi intră cu atenție.

– Marlene? Este totul în regulă? Marlene?

Malberg ascultă cu gura întredeschisă.

– Marlene?

Nici un răspuns.

Fu brusc cuprins de frică, frica de ceva necunoscut.

– Marlene?

Încercând să evite orice zgomot, făcea pas după pas. În aer plutea un iz aspru, neplăcut, de crini. Involuntar remarcă tapetul de brocat auriu, aplicele scumpe și mobilierul antic.

În salon, un interior mobilat cu gust cu mobilă grea tapițată, cu mochetă grea, americană, era dezordine. În ce privea perspectiva asupra Romei, Marlene nu exagerase, priveliștea era minunată. Merita să locuiești aici.

Malberg nu apucă să viseze la asta, că fu trezit la realitate: telefonul se afla pe podea și priza era smulsă din perete. Ceva nu era în regulă.